

Svar till promemorian: Delredovisning 2 av uppdrag att utreda finansiering av omhändertagande av kärntekniska restprodukter från nya kärnkraftsreaktorer

Date: 2025-11-28

Diarienummer: KN2025/00513

Om Kärnfull Next

Kärnfull Next AB (KNXT) är ett svenskt projektutvecklingsbolag specialiserade på projektutveckling av Små modulära reaktorer (SMR). KNXT arbetar med finansiering, licensiering, tillstånd, lokalisering, upphandling, stakeholder management. KNXT driver projekt utifrån en beprövad och kvalitetssäkrad metod i våra program Re:Firm South för kraftproduktion och Re:Heat för fjärrvärme. Re:Firm South har som mål att uppnå 3-5 kärnkraftssiter i södra Sverige med ett minimum om minst 2 SMR på varje site.

KNXT har läst förslaget i sin helhet och ser övergripande positivt på utredningens förslag och menar att det är ett positivt steg i riktningen mot att möjliggöra investeringar i kritisk infrastruktur i Sverige och i detta fall ny kärnkraft. Kärnkraft är det enda bevisade kraftslaget som utan begränsningar kan skalas upp, sänka koldioxidintensiteten, tillföra systemnyttor, skapa arbetstillfällen och samtidigt möjliggöra en förbättrad välfärd utan att svenska folket behöver göra avkall på sin levnadsstandard.

KNXT redovisar nedan några punkter som behöver komma på plats för att möjliggöra nya investeringar för kärnkraft i Sverige.

Ingress

Sveriges ambition att möjliggöra ny kärnkraft och att göra kärnkraft investerbart förutsätter ett finansieringssystem som är långsiktigt hållbart, investeringsmässigt attraktivt och proportionerligt utformat i förhållande till de risker som faktiskt föreligger. Erfarenheter från både svenska och internationella kärnkraftsprogram visar att regleringens utformning har direkt påverkan på investeringsvilja, kapitalkostnader och den takt i vilken nya kärnkraftsprojekt kan utvecklas.

Kärnfull Next välkomnar därför delredovisningen och ser den som ett viktigt steg mot att modernisera och stärka finansieringsmodellen. Samtidigt vill vi betona att flera av systemets nyckelparametrar – såsom placeringsmandat, säkerhetskrav, risknivåer och metod för avgiftsberäkning – behöver utvecklas ytterligare för att Sverige ska kunna etablera ett konkurrenskraftigt och skalbart kärnkraftsprogram.

Med detta remissvar vill KNXT bidra med ett samlat, konstruktivt underlag för att stärka modellens investerbarhet, dess finansiella effektivitet och dess förmåga att på lång sikt stödja en trygg och hållbar kärnavfallshantering.

Sammanfattning

Förslag på justeringar av drifttidsantagande, konfidensnivå och fondens placeringsmandat påverkar nivån på både avgifter och säkerheter i finansieringssystemet. För nya reaktorer, som i ett initialt skede saknar fondtillgång och omfattas av höga kompletteringsbelopp, får parametrarnas sammanlagda utformning en direkt effekt på möjligheten att etablera projekt på nya platser.

Därutöver bör det beaktas att kärnavfallsfonden, till följd av sin mycket långa placeringshorisont och de stabila och förutsägbara inbetalningsflödena från framtida reaktorinnehavare, har en betydligt högre riskbärande kapacitet än vad dagens regelverk tillåter. Detta talar inte bara för en högre faktisk aktieandel, utan även för att riskexponeringen bör kunna ökas inom flera parametrar – exempelvis i val av tillgångsslag, allokering inom reala tillgångar samt möjligheten att arbeta med långsiktiga strategier som bättre matchar fondens åtagandeprofil. En bredare riskram skulle därmed bättre spegla fondens långsiktiga kapitalstruktur och samtidigt minska behovet av höga säkerhetsbelopp i systemets tidiga faser.

Utredningens förslag innebär flera steg i rätt riktning och KNXT ser övergripande riktningen i förslagen som presenterats. Samtidigt finns det fog för ytterligare utveckling av finansieringsmodellen, särskilt i frågor som rör riskexponering, långsiktighet och systemets förmåga att hantera den kapitalstruktur som nya reaktorer kräver.

Därutöver vill KNXT framhålla att för att ny kärnkraft i Sverige ska bli investerbar behöver inträdesbarriärer fortsatt reduceras. Här utgör justeringar av finansieringssystemet ett av de mest kostnadseffektiva verktygen. Genom att öka fondens riskexponering, fördela kostnader över längre tidsperioder och tillåta kapital att förränta sig över hela den tekniskt möjliga drifttiden skapas en mer ändamålsenlig finansieringsstruktur. Dessa åtgärder är att betrakta som lågt hängande frukt – de stärker investeringskalkylen, sänker risken att för få reaktorer byggs där staten riskerar få bära större ansvar och ligger i linje med internationell praxis för kapitalintensiv infrastruktur.

Kortfattat vill KNXT även lyfta att säkerhetsmodellen behöver moderniseras. Dagens krav på stora och tidsobestämda säkerheter redan vid projektstart skapar höga inträdesbarriärer. Ett mer effektivt och marknadsbaserat alternativ är ett statligt stödd Project-bond-instrument, där kapitalmarknaden prissätter risken och staten endast bidrar med en kuponggaranti. Detta skulle avsevärt minska kapitalkostnaderna i tidiga skeden och samtidigt stärka den långsiktiga finansieringen av slutförvarsåtaganden.

KNXT anser att följande bör beaktas:

- Drifttidsantagandet bör utgå från vad som vi nu vet är tekniskt möjligt
- Konfidensnivån vid beräkning av kompletteringsbelopp bör sänkas
- Fondens placeringsmandat bör utformas så att den faktiska aktieandelen ligger nära den strategiska allokeringen
- 20-årsregeln bör ersättas med en 10-årsregel för att öka mandatets praktiska relevans

- Kravet på att säkerheter ska vara utan tidsbegränsning bör ersättas med en marknadsbaserad och tidsbestämd säkerhetsmodell som möjliggör effektiv kapitalallokering och korrekt riskprissättning.

Angående drifttid och dess påverkan på avgiftsnivåer och investerbarhet

Ett centralt problem i dagens system är att drifttidsantagandet på 50 år leder till högre avgifter per producerad kilowattimme, särskilt i de tidiga decennierna då fondtillgångarna ännu inte hunnit byggas upp. Detta innebär att avgiftsmodellen inte speglar den tekniska livslängden hos moderna reaktorer, vilket skapar en konkurrenssnackdel jämfört med internationella program där längre drifttider är etablerad norm. Utredningen visar också att längre drifttider ger mer proportionerliga och stabila avgifter över tid – ett nödvändigt villkor för att ny kärnkraft ska bli finansiellt attraktiv. För nya reaktorer, som tekniskt ofta dimensioneras för upp till 80 års drift, innebär dagens kortare antagande att kostnaderna fördelas över en mindre produktionsvolym och därför blir onödigt höga.

Ett längre drifttidsantagande minskar avgiftsnivån genom att kostnader fördelas över en större produktionsvolym. Detta ligger i linje med de beräkningar som presenteras i delredovisningen.

Förslag: Drifttid och beräkningsförutsättningar

Regeringen bör fastställa ett drifttidsantagande om 80 år för nya reaktorer vid beräkning av kärnavfallsavgifter. Detta är i linje med utredningens egen analys som visar att längre drifttider ger mer proportionerliga och stabila avgiftsnivåer över tid. Ett 80-årigt antagande speglar modern reaktorteknik, internationell praxis och möjliggör en mer rättvis kostnadsfördelning över reaktorernas tekniska livslängd.

Internationell praxis om drifttidsförlängningar till 80 år

Flera lättvattenreaktorer (LWR) internationellt har redan beviljats drifttidsförlängningar upp till 80 år. Nedan sammanfattas centrala exempel:

- USA:s tillsynsmyndighet NRC har beviljat Subsequent License Renewal (SLR) som möjliggör drift upp till 80 år för bl.a. Turkey Point 3 & 4, Peach Bottom 2 & 3 och Surry 1 & 2.
- OECD/NEA konstaterar att långtidsdrift i intervallet 60–80 år är tekniskt och regulatoriskt möjligt.
- IAEA bekräftar att moderniserade lättvattenreaktorer regelmässigt planeras för drifttider mellan 60–80 år.

Detta visar att ett antagande om 80 års drifttid för nya reaktorer inte bara är tekniskt rimligt, utan också väl i linje med internationell regulatorisk praxis och faktiska licensbeslut.

Källhänvisningar:

- NRC Subsequent License Renewal Program Overview: <https://www.nrc.gov/reactors/operating/licensing/renewal/subsequent-license-renewal.html>
- NRC beslut Turkey Point 3 & 4 (ML19347C432) och Peach Bottom 2 & 3 (ML19355C584)
<https://www.nrc.gov/docs/ML1934/ML19347C432.pdf>
<https://www.nrc.gov/docs/ML1935/ML19355C584.pdf>
- NRC Reactor License Renewal Status: <https://www.nrc.gov/reactors/operating/licensing/renewal/status.html>
- OECD NEA (2022), Long-term Operation of Nuclear Power Plants: https://www.oecd-neo.org/jcms/pl_62607
- IAEA Safety Report Series No. 82, Ageing Management and LTO (2015): <https://www.iaea.org/publications/10601>

Angående konfidensnivå vid beräkning av kompletteringsbelopp

Kompletteringsbeloppet beräknas i dag med 90 procents konfidensnivå. I delredovisningen redovisas alternativ där nivån sänks till 80 eller 70 procent i kombination med justerat placeringsmandat och ändrad diskonteringsräntekurva.

Nivån på kompletteringsbeloppet har betydande konsekvenser för nya reaktorinnehavare eftersom beloppen måste täckas av säkerheter som ställs innan fondtillgångar byggts upp. Mer om säkerheter som behöver ställas nedan.

Förslag: Konfidensnivå bör sänkas

Regeringen bör sänka konfidensnivån till 70 procent vid beräkning av kompletteringsbelopp för nya reaktorer. Utredningen presenterar själv 70 procent som ett av de analyserade alternativen och visar att en lägre nivå leder till mer proportionerliga krav, i synnerhet i projektens tidiga skeden. Detta skapar proportionerliga säkerhetskrav i tidiga projektfaser, bättre avvägda mot faktisk riskprofil och teknisk mognad. En lägre konfidensnivå är motiverad eftersom den bättre speglar den faktiska riskprofilen i ett system där kostnaderna är relativt väldefinierade och där tekniken för hantering av restprodukter är mogen, standardiserad och internationellt erkänd. Därtill är kompletteringsbeloppet en initial säkerhet som belastar projekt i en fas där finansieringen är som mest känslig. Ett alltför högt krav på statistisk säkerhetsmarginal riskerar därmed att skapa en strukturell tröskel för nyetablering, trots att de faktiska riskerna kan hanteras genom successiv uppdatering av avgiftsnivåer, fondförvaltningens avkastning och den löpande tillsynen. En lägre konfidensnivå balanserar dessa faktorer och skapar ett system som är robust samtidigt som det är proportionerligt i en fas innan uppbyggda fondmedel finns.

Angående Fondens placeringsmandat och 20-årsregeln

Strategisk aktieandel och faktisk allokering

Delredovisningen beskriver scenarier där den strategiska aktieandelen ökas till 50 eller 70 procent. Riksgäldens beräkningar visar dock att den faktiska aktieandelen i flera fall understiger den strategiska andelen på grund av konstruktionen i 20-årsregeln.

Enligt 8 § förvaltningsförordningen ska ett belopp motsvarande det diskonterade värdet av förväntade nettoutbetalningar under innevarande och följande nitton år vara placerade i basportföljen, med ett golv på 60 procent. Detta innebär att nettoutbetalningar i närtid ökar kravet på basportföljens andel och därmed reducerar fondens faktiska aktieandel.

Som exempel visar utredningen att ett placeringsmandat om 70 procent aktier i praktiken kan resultera i en faktisk aktieandel om cirka 45 procent.

Därtill bör det understrykas att internationell praxis tydligt visar att fonder med mycket lång placeringshorisont – såsom kärnavfallsfonder i USA och Kanada samt stora infrastrukturfonder i Europa – vanligtvis har en aktie- och realtillgångsexponering i intervallet 60–85 procent. Detta bekräftar att en högre strategisk aktieandel inte bara är rimlig, utan snarare nödvändig för att säkerställa en långsiktig och stabil real avkastning i nivå med fondens åtaganden.

Därtill bör det understrykas att en strategisk aktieexponering om 70 procent över en placeringshorisont som kan sträcka sig över 80 år sannolikt ligger i underkant för att fondkapitalet ska kunna förräntas effektivt. Internationell erfarenhet från långsiktiga institutionella investerare, såsom pensionsfonder, visar att mycket långa tidshorisonter möjliggör högre aktieandelar utan att äventyra den övergripande stabiliteten. För en fond med stabila inbetalningsflöden och långsiktiga åtaganden innebär detta att en högre aktieexponering inte bara är motiverad – utan även önskvärd för att undvika att framtida avgifter och säkerhetskrav hålls onödigt höga.

Förslag: Strategiskt intervall om 70–85 procent aktier

Utredningen visar att en högre strategisk aktieandel än dagens nivåer skulle kunna förbättra fondens långsiktiga avkastning och effektivitet. KNXT föreslår därför att den strategiska aktieandelen fastställs inom intervallet 70–85 procent, vilket ligger i linje med de scenarier utredningen själv analyserat där aktieandelen höjs avsevärt för att bättre matcha fondens riskkapacitet. Detta intervall ger en högre sannolikhet för att fonden långsiktigt ska uppnå en real avkastning som motsvarar de åtaganden som följer av nya reaktorprogram. Det skapar samtidigt en mer effektiv kapitalstruktur och minskar det framtida behovet av att höja avgifter eller kompletteringsbelopp i takt med att åtagandena realiseras.

Angående 20-årsregeln och dess påverkan på faktisk riskexponering

Utredningen visar tydligt att nuvarande 20-årsregel leder till att fondens faktiska aktieandel blir avsevärt lägre än det strategiska mandatet, särskilt under perioder med betydande nettoutbetalningar. Detta skapar en strukturell obalans där fondens långsiktiga riskkapacitet inte kommer till sin rätt, vilket i sin tur påverkar både avgiftsnivåer och behovet av säkerheter. För nya reaktorer med mycket långa inbetalningshorisonter innebär detta att systemet inte fullt ut speglar de finansiella realiteterna eller den riskprofil som är rimlig för ett långsiktigt åtagande av detta slag.

Bakgrund

Regelns metodik – att knyta basportföljens storlek till närliggande utbetalningsbehov – ger en strukturerad koppling mellan åtaganden och risknivå. För nya reaktorer som tas i drift efter 2026 sker avgiftsinbetalningar över betydligt längre tidsperioder än i dagens system, vilket innebär att fondens placeringshorisont i praktiken är mycket lång. Den nuvarande 20-årsperioden innebär därmed att möjligheten att utnyttja ett högre aktiemandat begränsas, trots att fondens riskkapacitet är högre än i befintliga program.

Förslag

KNXT föreslår att 20-årsregeln ersätts med en 10-årsregel som bygger på samma metodprinciper men med en kortare period, vilket skapar bättre överensstämmelse mellan faktisk och strategisk allokering.

Motiv för justering

- Bibehållen metodik: Principerna om att täcka närliggande åtaganden kvarstår.
- Ökad praktisk relevans: Mandatets risknivå motsvarar i större utsträckning den faktiska allokeringen.
- Anpassning till längre inbetalningsperioder: En kortare period avspeglar bättre kassaflödesprofilen i nya program.
- Oförändrat likviditetsskydd: Närliggande utbetalningsbehov täcks fortsatt av basportföljen.

Förväntad effekt

En 10-årsregel skulle öka överensstämmelsen mellan strategisk och faktisk aktieandel och möjliggöra en förvaltning som bättre speglar fondens långsiktiga åtagandeprofil – utan att minska förmågan att täcka kortfristiga utbetalningar.

Angående säkerheter och behovet av ett mer effektivt system

I dagens säkerhetsmodell krävs det att säkerheter ställs innan reaktorer tas i drift, ofta långt före provdrift. Detta innebär att kompletteringsbelopp och andra säkerhetskrav infaller i projekten i deras mest kapitalkänsliga fas – innan intäkter finns, innan kassaflöden etablerats och innan balansräkningen kan bära sådana åtaganden. Denna konstruktion är strukturellt felaktig och direkt hämmande för nya aktörers möjlighet att delta i utbyggnaden av ny kärnkraft.

KNXT anser därför att säkerheter i stället bör ställas i samband med provdrift, när reaktorn uppnått teknisk leveransförmåga och projektet har en faktisk kapitalstruktur att bära risk. Detta ligger i linje med internationell praxis, där säkerheter eller motsvarande finansiella åtaganden typiskt aktiveras vid idrifttagande och inte under tidiga investeringsfaser. Kärnavfallsfonder i USA och Kanada samt stora europeiska infrastruktursystem, exempelvis i Storbritannien och Frankrike, kopplar säkerhetskraven till faktiska driftssteg för att undvika oproportionerliga inträdesbarriärer i tidig fas.

Internationell praxis – källor:

- USA: NRC och Department of Energy – Nuclear Waste Fund och driftsberoende finansieringsmodeller
<https://www.energy.gov/ne/nuclear-waste-fund>
<https://www.nrc.gov/waste.html>
- Kanada: NWMO – driftanknutna säkerheter och långsiktiga avsättningar
<https://www.nwmo.ca/en/Canadas-Plan/Financing>
- Storbritannien: National Infrastructure Commission – riskdelning kopplad till commissioning
<https://nic.org.uk/studies-reports>

Ett senare säkerhetsställande skapar en mer proportionerlig, konkurrensneutral och investerbar modell. För att möjliggöra detta krävs ändringar i finansieringsförordningen (2017:1179), särskilt 23 §, där tidpunkt och omfattning för säkerhetskrav behöver omformuleras så att de knyts till driftsfas i stället för uppförandefas.

Höga initiala säkerheter begränsar även vilka affärsmodeller som är genomförbara. Endast kapitaltunga och traditionella ägarstrukturer kan bära sådana krav, vilket hämmar innovation, utestänger investerare och förhindrar moderna projektmodeller såsom SPV-strukturer, stegvis kapitalisering och institutionella saminvesteringslösningar. KNXT anser att staten inte bör styra affärsmodeller genom säkerhetsmodellens utformning, utan endast säkerställa att slutförvarsansvaret finansieras robust och långsiktigt.

Om nuvarande nivåer består riskerar Sverige att endast få ett fåtal reaktorer. Det skulle leda till en smal avgiftsbas, högre kostnad per aktör och en oproportionerligt stor riskförflyttning till staten. Ett bredare och mer kontinuerligt reaktorprogram – där nya reaktorer byggs löpande och dagens ersätts in på 2060-talet – skapar däremot en stabil och hållbar finansieringsbas för slutförvaret.

Angående säkerheternas storlek och proportionalitet

Utöver tidpunkten för när säkerheter ska ställas finns en grundläggande utmaning kopplad till säkerheternas absoluta storlek. Kompletteringsbeloppen för nya reaktorer är i dag så omfattande att de vida överstiger vad som är proportionerligt i ett tidigt skede av kapitalintensiva projekt. När fondtillgångar ännu inte hunnit byggas upp leder modellen till säkerhetskrav i miljardklassen redan innan projekten genererar intäkter, och långt innan några kassaflöden kan bära sådana åtaganden. Detta skapar inte bara en kraftig inträdesbarriär, utan innebär i praktiken att finansieringsförordningen – snarare än marknadens riskbedömning – avgör vilka projekt som kan realiseras.

Storleken på säkerheterna innebär därför en direkt snedvridning: endast aktörer med tillgång till mycket stora balansräkningar kan bära dessa krav. Detta motverkar konkurrens, hämmar innovationsförmåga och förhindrar en diversifierad utveckling av kärnkraftsprojekt i Sverige. Det står också i kontrast till internationell praxis, där säkerheternas storlek typiskt skalas i takt med den faktiska riskreduceringen under uppförande- och driftsfaserna.

Därutöver är det viktigt att tydliggöra att den säkerhet som ska ställas från kommersiell drift – i ett moderniserat och marknadsbaserat system – utgörs av operatörernas strukturerade ansvarskomponent, även kallad first-loss. Detta är en proportionalitetsprincip som innebär att operatörerna bär den initiala risken på ett tydligt och mätbart sätt, samtidigt som säkerheten är kopplad till faktisk drift och kassaflöde.

Genom att knyta operatörernas ansvar till driftsfasen – snarare än till tidiga projektstadier – uppnås både finansiell realitet och systemmässig robusthet. Detta säkerställer att säkerheterna speglar faktisk risk och att kapital kan allokeras mer effektivt över projektets livscykel.

För att undvika dessa problem och samtidigt säkerställa ett finansiellt robust system föreslår KNXT införandet av ett marknadsbaserat instrument för säkerheter, förklarat här nedan:

Angående införande av ett marknadsbaserat säkerhetsinstrument (Project-bond)

Kärnfull Next föreslår att regeringen utreder och inför en Project-bond-struktur som ersätter dagens garantiordning och möjliggör en mer effektiv, marknadsbaserad och konkurrensneutral finansiering av kärnavfallshantering.

Syfte: Project-bond-modellen syftar till att säkerställa långsiktig och stabil finansiering av avfallshantering genom att separera avfallsansvaret från produktionsverksamheten och låta kapitalmarknaden prissätta risk på ett effektivt och transparent sätt. Modellen är utvecklad för att samtidigt uppfylla tre centrala mål som ofta står i konflikt i nuvarande system:

- att sänka inträdesbarriärerna för nya aktörer,
- att säkerställa hög kreditvärdighet och därmed attraktivitet för institutionella investerare,
- att garantera att avfallsfinansieringen är fullt täckt från dag ett,
- att Project-bond-strukturen utformas för att primärt bygga på marknadsbaserad riskdelning, vilket minimerar statens finansiella inblandning.

Utformning – grundprinciper

SPV-struktur: Ett särskilt ändamålsbolag (SPV), juridiskt avskilt från operatörerna, emitterar en Project-bond vars likvid placeras på ett konto hos Riksgälden eller den Nationella avfallsorganisationen. Likviden investeras i värdepapper med mycket låg risk. Skillnaden mellan den kupongutbetalning som görs till obligationsinvesteringarna och avkastningen som skapas av att investera obligationslikviden betalas av operatörerna genom en löpande avgift.

Löpande avgift istället för initial kapitalbindning: Operatörerna betalar en löpande avgift till SPV:t, vilket ersätter behovet av stora initiala säkerheter och omvandlar kostnaden till en normal driftskostnad.

Statlig kuponggaranti: För att uppnå kreditvärdighet och attraktivitet för institutionella investerare garanterar staten kupongen på marknadsmässiga villkor. Garantin omfattar inte kapitalet och innebär ingen statlig kapitalrisk.

Risktranchering: Project-bonden kan delas i seniora och juniora trancher. Den juniora komponenten fungerar som first-loss och kan finansieras av operatörerna eller investerare med högre riskaptit.

Full finansiering från dag ett: Likviden från obligationsemissionen säkerställer att avfallsåtagandet är fullt finansierat oavsett om projektet når kommersiell drift eller om operatörerna fallerar i ett tidigt skede.

Motiv för införande

- Minskar inträdesbarriärer genom att eliminera behovet av omedelbara, omfattande säkerheter.
- Säkerställer att slutförvarsansvaret alltid är finansierat, även vid konkurs.
- Avgränsar statens roll till att garantera ränteflöden snarare än att ta kapitalrisk.
- Skapar en stabil, transparent och revisionsbar modell för långsiktig avfallsfinansiering.
- Möjliggör konkurrens och innovationskraft i ny kärnkraft.

Genomförande: Regeringen bör ge Riksgälden i uppdrag att i samverkan med berörda expertmyndigheter och industrin utreda detaljerad utformning av Project-bonden, inklusive volym, placeringsmandat, löptid, ansvarstrancher och statsstödsbedömning. Modellen bör utformas i linje med internationell praxis för långsiktiga infrastrukturesatsningar och säkerställa finansiell stabilitet över tid.

Förslag: KNXT föreslår att Project-bond-strukturen utgör den primära och långsiktiga säkerhetsmodellen i systemet. En sådan lösning ersätter behovet av stora initiala säkerheter, möjliggör marknadsmässig riskprissättning och skapar en stabil finansieringsram där slutförvarsansvaret är fullt finansierat från dag ett.

Förslag: Utredningen konstaterar att dagens krav på säkerheter skapar betydande utmaningar, särskilt för nya aktörer utan etablerade balansräkningar. Regeringen bör därför ta bort kravet på att säkerheter ska vara utan tidsbegränsning, i linje med utredningens bedömning att nuvarande system riskerar att skapa orimligt höga inträdesbarriärer. Detta möjliggör proportionalitet och marknadsmässiga lösningar i linje med övrig infrastrukturfinansiering.

KNXT lämnar ovanstående synpunkter som underlag till den fortsatta beredningen. Bolaget står till förfogande för fortsatt dialog kring beräkning av avgifter, säkerheter och fondens förvaltningsregler för nya reaktorer.

Med vänliga hälsningar

Christian Sjölander, Verkställande direktör

John Eliasson, Affärsutvecklingschef

Kontakt

Kärnfull Next AB

Burgårdsgatan 18, 412 52 Göteborg

Org.nr 559367-8161

Kontaktperson: Christian Sjölander, VD

E-post: info@knxt.se

Webb: www.knxt.se

